

על זה לא חשבנו. שמחת תורה, קרוב להנץ החמה, הקב"ה החליט לפשט את עקמימות הלב שלנו. לדאבונינו, ההרגל האנושי מיד מתחיל להצביע על אשמים. אנחנו צריכים לזכור, אם ה' לא ישמור עיר שווא שקד שומר. שנית, אנחנו יודעים, אחאב שהיה בין הגרועים ממלכי ישראל מבחינת יהדות, יצא למלחמות וניצח כי היתה שם אהדות. דוד המלך, נעים זמירות ישראל, רגל רביעי במרכבה, יצא למלחמות ותמיד היו נופלים, כמו שדוד המלך אומר, נפשי בתוך לבאים, בעלי לשון הרע. אנחנו רגעים לפני בחירות לעירייה, כמה מכונות רעל תוך המחנה נפתחו. כאילו שלא התפללנו בראש השנה ויום הכיפורים וייעשו כולם אגודה אמת. מה קורה לנו. מהיכן עוצמות השנאה. ממתני נהיה מצב שאם זה לא בדיוק כמו שאני רוצה, אני שובר את הכלים. כולם אוהבים לספר סיפורים על מרן הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל, אבל פחות יודעים לקיים את צוואתו, נער הייתי וגם זקנתי ולא ראיתי מישהו שהפסיד מוויתור. הוא לימד שהסוד של שלום בית ושלוש יסודותיה הם, א. לזותר, ב. לזותר, ג. לזותר. זה הסוד. החולי של ירבעם בן נבט, "מי בראש", שעל זה היה מוכן לזותר על עולם הבא והמיט ברת על כל המשפחה שלו, חוגג. כמה חבל. כעת, כאשר מראות הזוועה מול עינינו. יהודים יקרים בדרכם לשמוח עם התורה בשמחת התורה, ונטבה. מראות שלא ראינו מימי תרפ"ט והשוואה. נכון, מתחילים את הזמן כבר למחרת איסרו חג. אבל האם נלמד להיות תופשי תורה ידעוני, מתעלים במידות טובות. שמים את כל קטנות המוחין והקטנוניות בצד. נחזור לבראשית, ננסה לשמוע את "קול ה' מתהלך בגן", לפענח את הדרישה של השי"ת מאיתנו להתאחד. להיות גוש של מקדשי שם שמיים. גוף שיודע היטיב את מאמרו של רבי שמעון בן הלפתא, לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא השלום. אנחנו מסיימים תפילת העמיד במילים ברכינו אבינו כולנו כאחד. כולם, כל העדות כל הנוסחאות וכל המנהגים של שומרי צורה ומצוות. אזי הקב"ה יברכינו בכל עת ובכל שעה בשלומינו. מתי זה יקרה, פשוט מאוד, כאשר ננצור לשונינו מרע ושפשוותינו מדבר מרמה, רק אז יפתח ליבנו בתורתו. בהפטרת השבוע מובא הפסוק "מי נתן למשיסה יעקב", והתשובה שהנביא נותן, ולא אבו בדרכיו הלך. מה הם דרכי השי"ת, חז"ל למדונו, מה הוא רחוב אף אתה היה רחוב, מה הוא חנוך, היה חנוך. אמנם, השבת נקרא את הפטרת מחר חודש, זה מקום להתבונן מה וכמה גרוע מחלוקת שיצא מקנאה. הבה נקבל על עצמינו על סף חודש תשרי, ללמוד להיות כאגודה אחת אזי נזכה לותמלוך אתה הוא ה' אלוקינו לבידיך בהר ציון מכון שבתו.

וישבת ביום השביעי וגו', מקרא זה מה בא ללמדנו כי הם הדברים עלמון הנאמרים כסמוך ויכל אלהים, ונראה לומר על דרך מה שאמרו ז"ל כי כריות נכראו ערכ קבת עם הסיכה ולא הספיקו לגמור כריאת גופם עד

שקדש היום והן הם המזיקים ע"כ, ויש לנו להשכיל זאת איך יולדה ליאמר בערך הבורא יתעלה שמו שלא הספיק לגמור וכו' הלא דבר ידוע לכל כי כהרף עין יכול לברוא עולמות כולם, ולא ולמד מה שכתבנו בתחילת הפרשה ותרעה קלת גבורותיו יתעלה שמו: אכן הכוונה היא כי רעה ה' להודיע עולם מעלת יום המכובד, כי הלא תדע שישתנה הדבר בין מלאכה שהתחיל בה ואין בה הפסד למלאכה שכבר התחיל בה ותפסד אם לא יגמור אותה, וכאן הודיענו הכתוב כי מלבד שלא התחיל במלאכה אחרת אלא אפילו במלאכה שהתחיל בה כשקדש היום גם כן שבת מלגמור אותה, הגם שנפסדה המלאכה שהתחיל בה הפסד שאין אחריו תיקון אף על פי כן לא רעה לעשות עוד, והוא פרמז באומרו וישבות אחר שאמר ויכל כי מלבד שכלה ולא הוסיף עוד עשות כריה אחרת אלא אפילו מה שהיה בידו להשלימו שבת פירוש בטל גמר הדבר שהיה בידו, ולזה אמר מכל מלאכתו, לומר אפילו מלאכה שכבר התחיל בה, והוא אומרו אשר עשה והתחיל בה כיון שבא יום השביעי שבת מלהשלימה, וה' עשה כן להראות דבר זה לא לכד מניעת היכולת ח"ו כי פשיטא שכהרף עין בורא כהנה וכהנה ריבוי רבבות, גם אומר אני כי לטעם זה סדר ה' המלאכות שעשה בסדר הימים דבר יום ביומו כדי שיוכר מעלת השבת, כי זולת זה יכול היה ה' לעשות כל המעשה ביום אחד ובזמן מועט: האור החיים הקדוש מלמדינו, כל העולם כולו קיים ומתקיים בזכות שבת קודש. שבת קודש היא הנפש והנשמה של העולם וביותר של עם ישראל. כדי לשמור שהעולם יתקיים, יש לשמור את השבת. לא רק שלא לחלל שבת, אלא, לקדשו. לקדש את השבת בתפילה. בלימוד תורה. במאכלים טובים ובזמירות שבת. כי רק זה מעמיד ומקיים את העולם. ההשלמה של העולם הוא על ידי שיהודים מקדשים את השבת. בכל זמן ועידן. שומה עלינו להפיץ את אור השבת כדי לזכות לראות את אור שבעת הימים.

אלה תולדות השמים והארץ. ידוע כי השמים והארץ הם כלל כל הנבראים בעלי הגוף: וע"ד הפסוק כתב בהן לשון תולדה לעדות שהם מחודשים נבראים כמו הילוד הזה שנולד עכשיו והמלה הזאת מקטעת רגליהם של מאמיני הקדמות: וע"ד המדרש אלה תולדות השמים והארץ כל מקום שנאמר אלה פסל את הראשונים, מכאן שהיה הקב"ה בורא העולמות ומחריבן עד שברא את אלו ואמר דין הניין לי ודין לא הניין לי, באור הבריאה והחורבן במחשבה לא שיאלו לידי מעשה, וכבר הזכרתי מזה קלת בפסוק יהי אור: ועוד במדרש למה תולדות השמים והארץ ותולדות האמור לגבי פרץ מלאים וכל תולדות שבמקרא חסרים, מפני שכשהקב"ה ברא את עולמו לא היה מלאך המות וכיון שחטא אדם השליט הקב"ה המות בעולם והס כל תולדות שבמקרא, וכיון שבא פרץ נעשו תולדות שלו מלא שהמשיח עומד ממנו והקב"ה מצלע המות שנאמר צלע המות לנכח: רבינו בחיי בא ללמדינו, כל מה שיש בעולם זה תולדות השמיים והארץ. מהכוחות שהקב"ה נתן בשמיים ובארץ, מאותם כוחות ממש הוא נתן לשאר ברואיו. וכל הזמן מתחדשים. וכשם שהם מתחדשים ככה בדיוק עלינו להתחדש בעבודת השי"ת. בשום פנים ואופן אסור לנו להכנס לקיום מצוות ללא נשמה, ללא כוונה, ללא געשמאק. וזאת עלינו לדעת שהיא היא המשימה. כאשר יודעים שאנחנו חייבים להתרחק ממצוות אנשים מלומדה, אנחנו חייבים להכין תכנית מדוייקת איך לא ליפול של קיום על אוטומט. לדעת לעצור דקה או אפילו חצי דקה כדי לכוון לעשות את המצווה בכל פרטיה ודקדוקיה. לחיות חיים שיגרום להחזיר את העולם לקדמותו טרם חטא אדם הראשון.